

Да Найсвяцейшай Панны, асабліва ў ліпені, вирушаюць у пешых пілігрымках шматлікія вернікі. Яны ідуць да Маці, якая прысутнічае ў будслаўскім, тракельскім ці гудагайскім абразе. Дзеці крочаць, каб падзякаваць за тату і маму, браціка ці сястрычку, маладыя людзі – каб расказаць пра свае планы на будучыню, дарослыя – каб яшчэ больш умацавацца ў веры. Усе яны прагнуць прыняць Марыю да сябе.

З вышыні крыжа Езус скіроўвае да сваёй Маці словы: "Жанчына, вось сын Твой". Апосталу Яну гаворыць: "Вось Маці твая". Далей у Евангеллі чытаем: "І з гэтага часу вучань узяў Яе да сябе" (Ян 19, 26–27). Гэтыя словы ўтрымліваюць важную для нас ісціну: Збаўца перадае чалавеку ў дар сваю Маці, якая становіцца нашай Маці таксама. †

Мы захапляемся духоўным багаццем Марыі, якое Яна перадае Касцёлу. Глядзім на Найсвяцейшую Маці і хочам навучыцца ад Яе рэалізацыі свайго жыццёвага паклікання. Ведаем, што Марыя ішла дарогай веры, бязмежна давяраючы Божым абяцанням, якія па-людску былі немагчымымі: ад звеставання праз трыванне перад абліччам мукі і крыжа свайго Сына ажно да раніцы ўваскрасення. Марыя вучыць нас сваім прыкладам перажываць веру як досвед, што патрабуе намаганняў, актыўнага ўдзелу і поўнага даверу Богу.

Шмат святых і бласлаўлёных на працягу многіх стагоддзяў сваім прыкладам вучаць нас прымаць Маці Божую да сябе, давяраючы Ёй штодзённае жыццё. Сярод іх і бл. Цэліна Бажэнцкая – мама, бабуля, манахіня. Яе набажэнства да Нябеснай Валадаркі заключалася ў перайманні Марыі. Як маці бл. Цэліне былі блізкія этапы ўдзелу Найсвяцейшай Панны ў збаўчай місіі Хрыста, пачынаючы ад таямніцы звеставання, Яго нараджэння ці ахвяравання ў святыні ажно да цяргнення разам з Сынам і трыумфу ўваскрасення.

Такія святыя і бласлаўлёныя, як Цэліна Бажэнцкая, з'яўляюцца для нас школай хрысціянскай дасканаласці. Паказваюць, як мы павінны жыць, адкрываць таямніцы Бога і чалавека. Св. Павел сказаў: "І ўжо не я живу, а жыве ўва мне Хрыстос" (Гал 2, 20). Мы ўсе пакліканы да святасці, каб наш эгаізм паміраў, а перамагала жыццё ў Хрысце. Трэба

Прымем Марыю да сябе!

Аўтар: кс. Юрый Марціновіч
02.07.2017 00:00

з даверам адкрывацца на Езуса: “Яму трэба ўзрастаць, а мне становіцца меншым” (Ян 3, 30). Жыццё, якое хрысціяне атрымалі ў дар, трэба разумець як перамену сутнасці чалавека. Жывём Уваскрослым і ў Ім развіваемся. У гэтым заключаецца святасць.

Да Усемагутнага наступнымі словамі звяртаўся св. Аўгусцін: “Увайдзі туды, дзе Ты адкрыў мяне! Адкрыў там, дзе я яшчэ закрыты!”. Калі будзем паступаць такім чынам, наша жыццё пастаянна будзе прасякнута Божай прысутнасцю.

Дарагія Чытачы!

Давайце дзякаваць Усявышняму за дар святых і бласлаўлёных, асабліва тых, што такія родныя сэрцу, бо паходзяць з нашых зямель. Давайце вучыцца ад іх блізкасці з Марыяй, нашай Маці. Няхай яны заўсёды будуць для нас сведчаннем таго, што жыццё – гэта рэалізацыя заповедзі любові да Бога і бліжняга.